

under Lægebehandling. Naar vi først have faaet suppleret denne flotte Bygning, vi fik ved Sygeorganisationsloven af 1892, med det Forslag, vi her have forelagt, have vi Ret til, mener jeg, at være stolte af Institutionen, saa have vi naaet noget, vi kunne være bekendt at vise fremmede.

Hermed skal jeg anbefale Forslaget til Tingets velvillige og hurtige Behandling og udtale Haabet om et Resultat endnu i denne Samling.

Indenrigsministeren (P. Munch): Da det foreliggende Lovforslag blev behandlet i Sommer, blev det modtaget ret køligt i Modsætning til det Lovforslag, vi nu have drøftet her i Dag. Der var endda dem, der ligesom trak paa Skuldrene ad, at man overhovedet forelagde et saadant Forslag i en ekstraordinær Samling, der var viet til saa omfangsrige Forslag, som man i øvrigt havde til Behandling den Gang. Jeg har imidlertid det Indtryk, at det har været rigtigt handlet af de ærede Forslagsstillere, at de have holdt dette Spørgsmaal levende og faaet det frem i Sommer. Det har bl. a. haft den praktisk heldige Følge, at der er blevet tilvejebragt Oplysninger, som ellers neppe vilde være blevne tilvejebragte. Det Udvalg, der den Gang var nedsat, henvendte sig til Indenrigsministeriet og forespurgte, hvorledes Sagen var ordnet i Udlandet, og der blev da i den følgende Tid foretaget Undersøgelser deraf. Disse Undersøgelser ville ikke være uden Interesse for den følgende Behandling af dette Lovforslag. Gennemgaaende kan jeg sige om de Oplysninger, vi have faaet, at de vise, at man mange Steder i Udlandet tager lempeligere paa de syge, der faa Statshjælp, end vi gøre i Danmark. Adskillige Steder er den Berøvelse af borgerlige Rettigheder, som følger med Fattighjælp i Danmark, ogsaa naar den gælder syge, ophævet. Det gælder ikke blot dette Frankrig, som vi en Gang imellem have haft Lejlighed til at tale om, hvor hele Fattigvæsenet har en anden Karakter end hos os, idet det snarere ligner vort Hjælpekassevæsen, og hvor Fattighjælpen — Hjælpekassehjælpen, som det egentlig skulde hedde — ikke berøver nogen Valgretten. Men ogsaa i Tyskland stiller man sig med Hensyn til de syge langt gunstigere, end vi ere vant til her hjemme. Jeg tror, at disse Oplysninger ville have deres Værdi for Sagens yderligere Behandling. De kunne naturligvis nu blive tilstillede det kommende Udvalg, og nye Oplysninger om Udlandets Forhold

kunne forhaabentlig føjes dertil. Jeg er da overbevist om, at ogsaa paa dette Omraade foreligger der et af de sociale Spørgsmaal, vi alvorligt maa beskæftige os med i den nærmest kommende Tid.

Derimod tilstaar jeg, at jeg tvivler om, at den Vej, de ærede Forslagsstillere have valgt her, er den rigtige. Jeg har to Grunde til Bekymring der overfor, og de staa begge i Forbindelse med de Indvendinger, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nu sidst nævnede ere fremkomne. Den ene angaar de Omkostninger, en Lov som denne vil medføre. Det er klart, at før man kan beslutte sig til dem, maa vi have i hvert Fald noget Overblik over, hvor store disse ere, og undersøge, om der ikke findes Veje til at gøre dem mindre, end de ville blive, hvis vi uden videre springe ud i en Tilstand som den nu foreslaaede. Selv om man til syvende og sidst vilde sige, at det er nødvendigt at løse dette Spørgsmaal, om det ogsaa kostede saa og saa meget, maa vi alligevel paa Forhaand vide nogenlunde, hvor meget det er. Der er nu en Gang den smertelige Side ved en betydelig Forøgelse af Statsudgifterne, at den med Nødvendighed medfører Tilvejebringelsen af forøgede Statsindtægter. Det kan ikke nytte, at vi ville vedblive i saa Henseende at lade staa til og ikke foretage nogen nøjere Undersøgelse og indgaaende Drøftelse, før vi træffe vor Beslutning.

Den anden Bekymring er den, som gælder Virkningerne af dette Forslags Gennemførelse paa den nu bestaaende Sygekasseinstitution. Sygekasseloven af 1892 er jo et Resultat af en af de Forligsperioder, som en Gang imellem bringer os en Oversvømmelse af Love. Jeg har som oftest omtalt saadanne Forligsperioders Love med meget begrænset Velvillie og endda meget ofte med stærkt angribende Kritik. Men jeg tror at kunne sige, at meget ofte, naar jeg har været beskæftiget med dette Emne, har jeg undtaget netop Sygekasseloven, idet det forekommer mig at være et af de bedste Resultater af den Art Lovgivning, som findes. Selv paa uheldig Maade kan der undertiden fremkomme gode Resultater, og det gjorde der under Forliget i 1892 netop ved denne Lov. Det er i hvert Tilfælde givet, at denne Fremgangsmaade har slaaet an. Det er lykkedes herhjemme at komme meget langt frem ad denne Vej, og det er lykkedes i saa høj Grad, at i Øjeblikket en overordentlig anseelig Del af den danske Befolkning er dragen ind un-